

Arrest

nr. 272 854 van 17 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 januari 2022 tot uitsluiting van de procedure op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat C. PIRONT verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op X te Ta Tong (Afghanistan) geboren en bezit de Afghaanse nationaliteit.

Op 24 juni 2011 vraagt de verzoekende partij, destijds als minderjarige, de internationale bescherming aan bij de Belgische autoriteiten.

Op 29 november 2012 kent het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het subsidiaire beschermingsstatuut toe aan de verzoekende partij.

Op 14 juni 2018 wordt de verzoekende partij door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 180 uren met een vervangende gevangenisstraf van 18 maanden wegens de verkoop van cannabis met als verzwarende omstandigheid deelname aan een vereniging.

Op 3 april 2019 wordt de verzoekende partij opnieuw gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 26 april 2019 wordt de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 juni 2019 zendt de verwerende partij een schrijven aan de verzoekende partij waarbij zij geïnformeerd wordt over de mogelijkheid tot intrekking van haar verblijfsrecht en haar de mogelijkheid geboden wordt om alle elementen in haar voordeel naar voor te brengen.

Op 20 juni 2019 vult verzoekende partij het bijgevoegde antwoordformulier in.

Op 27 juni 2019 beslist de verwerende partij tot de beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing wordt een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 31 oktober 2019 verwerpt de Raad het beroep gericht tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijf, maar vernietigt het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 december 2020 dient de verzoekende partij opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt echter op 19 april 2021 als niet ontvankelijk afgewezen.

Op 11 mei 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en op 17 augustus 2021 actualiseert zij haar aanvraag met bijkomende stukken.

Op 13 januari 2022 beslist de verwerende partij om de verzoekende partij uit te sluiten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dit betreft de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.5.2021 bij onze diensten werd ingediend door :

*I., H. (R.R.: X)
nationaliteit: Afghanistan
geboren te Ta Tong op X
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat betrokkene uitgesloten wordt van het voordeel van voornoemd artikel 9ter gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 van de genoemde wet, te weten:

Redenen:

Dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Op 14/06/2018 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 180 uren met een vervangende gevangenisstraf van 18 maanden wegens de verkoop van verdovende middelen, namelijk cannabis, met de verzwarende omstandigheid van deelname aan een vereniging, die door het vonnis als ernstig worden gekwalificeerd.

Zo oordeelde de rechtbank :

“dat de bewezen feiten van handel in cannabis in vereniging ernstig zijn en getuigen van een gebrek aan normbesef en een zucht naar gemakkelijk en snel geldgewin, waaraan de gezondheid van kwetsbare

druggebruikers ondergeschikt wordt gemaakt. Druggebruik schaadt niet alleen de gezondheid van de gebruiker, maar bezorgt ook overlast aan de maatschappij en leidt tot randcriminaliteit. Drugdelicten brengen tevens de volksgezondheid in gevaar. "

"de Rechtbank houdt bij het bepalen van de strafmaat rekening met de aard en de ernst van de feiten, de weerhouden incriminatieperiode, de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden, de omstandigheid van deelname aan drughandel in vereniging, de persoonlijkheid van beklaagde en hun strafrechtelijke voorgaanden."

"beklaagde bekwam bij definitief vonnis van 25/1/2018 reeds de gunst van opschorting onder probatievoorwaarden voor het bezit van cannabis, maar schond de hem opgelegde voorwaarde om drugsmilieus te vermijden flagrant. Hij bevindt zich hierdoor in een staat van bijzondere herhaling."

Tevens blijkt uit het persoonlijk onderhoud die betrokkene had op 3/4/2019 bij het CGVS dat hij de ernst van de feiten minimaliseerde, dat hij meldde enkel een kleine fout te hebben gemaakt nadat hem werd gewezen op zijn recidiverend gedrag aangezien hij al eerder werd veroordeeld voor drugsfeiten. (zie administratief dossier)

Op 26/04/2019 heeft het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan betrokkene op 29/04/2019 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden ingetrokken omdat er ernstige redenen voorhanden waren die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoordden.

Gezien de subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, werd op 27/6/2019 besloten om het verblijf te beëindigen. Na zorgvuldige studie van het dossier werd er geconcludeerd dat de integratie-inspanningen, de sociale banden en medische problemen geen afbreuk doen aan het feit dat betrokkene op 14/06/2018 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld werd tot een werkstraf van 180 uren met een vervangende gevangenisstraf van 18 maanden wegens de verkoop van verdovende middelen, namelijk cannabis, met de verzwarende omstandigheid van deelname aan een vereniging.

Op 2/11/2020 werd betrokkene nogmaals veroordeeld door de correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden en een geldboete, (verkoop van verdovende middelen - vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning) Het arrest herroept de probatie-opschorting verleend bij vonnis van de AC 3 kamer van deze rechtbank dd 25 januari 2018 (vonnisnummer 492-ontvangernummer 663)

Uit het geheel van de aard van de herhaaldelijke feiten en de conclusies van verschillende rechters en de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie blijkt dat betrokkene door zijn gedrag een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Bijgevolg wordt hij uitgesloten van het voordeel van de aanvraag conform art. 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in de zin van art. 55/4 §1 c" (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"Verzoeker kreeg beslissing tot uitsluiting tot de aanvraag in toepassing van art. 9ter vreemdelingenwet betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 3 van het EVRM geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Afghanistan.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Dit houdt een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met de persoonlijke situatie van betrokkene.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Verwerende partij motiveert de beslissing als volgt:

"dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Op 14/06/2018 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 180 uren met een vervangende gevangenisstraf van 18 maanden wegens de verkoop van verdovende middelen, namelijk cannabis, met de verzwarende omstandigheid van deelname aan een vereniging, die door het vonnis als ernstig worden gekwalificeerd.

...

Op 2/11/2020 werd betrokkene nogmaals veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden en een geldboete, (verkoop van verdovende middelen - vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning). Het arrest herroept de probatie-opschorting verleend bij vonnis van de AC3 kamer van deze rechtbank dd 25 januari 2018 (vonnisnummer 492 - ontvangernummer 663)."

De wetgever heeft de invulling van het begrip openbare orde niet gespecificeerd waardoor men moet kijken naar de gangbare rechtspraak en rechtsleer om het begrip in te vullen.

Ook het Hof van Justitie sprak zich hierover reeds uit en besloot het volgende :

"Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie, met name, arresten van 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, Jurispr. blz. 1999, punt 28; 19 januari 1999, Caifa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 24, en 7 juni 2007, Commissie/Nederland, C-50/06, Jurispr. blz. 1-4383, punt 41).

Het Hof heeft altijd beklemtoond dat de exceptie van openbare orde een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen vormt, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte door de lidstaten niet eenzijdig kan worden bepaald (arresten van 28 oktober 1975, Rutili, 36/75, Jurispr. blz. 1219, punt 27; Bouchereau, reeds aangehaald, punt 33; 27 april 2006, Commissie/Duitsland, C-441/02, Jurispr. blz. 1-3449, punt. 34, en Commissie/Nederland, reeds aangehaald, punt 42).

Volgens vaste rechtspraak veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de

samenleving aantast (arresten Rutili, reeds aangehaald, punt 27; 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. blz. 1-5257, punt 66, alsook Commissie/Duitsland, reeds aangehaald, punt 35).

Meer in het bijzonder heeft het Hof reeds geoordeeld dat een Turks staatsburger slechts via verwijdering de rechten kunnen worden ontnomen die rechtstreeks aan besluit nr. 1/80 ontleent, wanneer deze maatregel zijn rechtvaardiging vindt in de omstandigheid dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene wijst op een concreet gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde. Die maatregel kan dus niet na een strafrechtelijke veroordeling automatisch worden gelast ter algemene preventie."

Het feit dat een persoon werd veroordeeld, is op zich niet voldoende om te kunnen besluiten tot een algemeen gevaar voor de openbare orde. Bij de beoordeling van de bedreiging van de openbare orde dient men ook rekening te houden met de aard van de strafbare feiten, de veroorzaakte schade en de inzet van de betrokkene ter vergoeding van de geleden schade. Bovendien is het ook belangrijk dat er wordt aangetoond dat er een actueel gevaar bestaat voor de openbare orde!

Verzoeker werd inderdaad veroordeeld door de Correctionele rechtbank. Hij begrijpt wel degelijk de ernst van deze strafrechtelijke inbreuk en wil deze helemaal niet minimaliseren. Hij wil wel begrip vragen voor de preciaire situatie waarin hij zich bevond en heeft zich ook volledig herpakt na de moeilijkste periode. Verwerende partij heeft echter geen belang gehecht aan het criterium actueel gevaar. Nochtans dient te worden opgemerkt dat verzoeker reeds geruime tijd niet meer in contact is gekomen met politie of justitie! Dit toont aan dat verzoeker thans geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde! Hij lijdt bovendien aan zware medische problemen waardoor hij ook wordt begeleid door een sociaal assistent binnen het ziekenhuis.

Hij werd veroordeeld voor een werkstraf van 180 uur en een gevangenisstraf van 18 maanden.

In arrest nummer 214.315 van 19 december 2018 verduidelijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het begrip 'ernstig misdrijf'. Het is niet onbelangrijk om bij de beoordeling van het gevaar om de openbare orde te schade, na te gaan of er in casu sprake is van een ernstig misdrijf.

Immers speelt de aard van het misdrijf een rol bij de beoordeling van de bedreiging voor de openbare orde. De memorie van toelichting bij de Vreemdelingenwet verwijst voor de betekenis van een ernstig misdrijf naar het UNHCR-handboek. Dat wijst erop dat het begrip 'misdrijf' in verschillende rechtsstelsels een andere betekenis heeft. Enkel doodslag of een ander feit waarop een zeer zware straf staat, komt in aanmerking volgens het UNHCR. Dus geen lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan.

Volgens EASO kunnen één of meerdere van deze criteria de beoordeling vorm geven:

- *De aard van het feit, zoals de mate van geweld of het gebruik van een dodelijk wapen;*
- *De maximum of opgelegde straf;*
- *De werkelijke schade voor het slachtoffer of de eigendom;*
- *De toegepaste procedureregels bij de vervolging, zoals de kwalificatie in het strafrecht.*

In casu heeft men met dit alles geen rekening gehouden. Men heeft louter vastgesteld dat verzoeker op correctioneel niveau veroordeeld werd. Men heeft verder geen onderzoek gedaan naar de inzet van betrokkene om zich te re-integreren in de maatschappij, noch met de aard en ernst van het misdrijf, noch met de medische toestand van verzoeker. Dit is nochtans onontbeerlijk wanneer men besluit om een uitsluiting tot medische regularisatie af te leveren.

Verzoeker wil helemaal geen afbreuk doen aan zijn opgelopen veroordelingen en neemt de verantwoordelijkheid hiervoor, hij heeft tevens in de gevangenis verbleven (dit ondanks zijn medische toestand), maar wil wel benadrukken dat hij wel degelijk spijt heeft van deze veroordelingen, geen strafbare feiten meer gepleegd heeft en al geruime tijd op het rechte pad is.

Hij is dan ook geen actueel gevaar voor de openbare orde, wat wel degelijk een voorwaarde is om personen te verwijderen van het grondgebied.

Bovendien mocht verzoeker geen medisch advies van de arts-attaché ontvangen.

Nochtans werden ook medische elementen aangehaald t.a.v. verzoeker in de aanvraag tot medische regularisatie.

"Verzoeker is in behandeling en staat onder nauwgezette controle wegens TBC en peritoneale abcessen, ..., waarvoor de zorgen in Afghanistan niet voldoende kwaliteit bieden. Bovendien is er geen voldoende toegang tot opvolging noch de nodige medicatie voorhanden.

Bij verzoeker wordt door de behandelende arts volgende aandoeningen weerhouden:

- Doorgemaakte peritonitis op basis van enerzijds fusobacterium en streptococcus anginosus en anderzijds abdominale tuberculose
- Ernstige choledochus obstructie door klierpakketten
- Ernstig vrij plots respiratoir falen waarvoor tijdelijke intubatie en kunstmatige beademing.."

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat:

"Bij wijze van antwoord op de opmerking van de Raad van State dat, in tegenstelling tot dat wat voorzien is voor de andere begunstigden van de subsidiaire bescherming, niet wordt voorzien in de mogelijkheid om het statuut van de betrokken personen op te heffen of in te trekken, wordt artikel 9ter aangevuld met een § 4 betreffende de gevallen waarin de betrokken vreemdeling wordt uitgesloten van het bekomen voordeel (zie verder het commentaar op artikel 55/4 ingevoegd door dit ontwerp). Het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. "

Over zijn medische problemen wordt in huidige beslissing niets meegedeeld. Hierdoor kan ook niet afgeleid worden of de arts-attaché van oordeel was dat verzoeker ernstig ziek is in het licht van art. 9ter van de vreemdelingenwet.

Tevens wordt niet meegedeeld of er een onderzoek naar art. 3 van het EVRM gevoerd werd en dient verzoeker er van uit te gaan dat dit niet heeft plaatsgevonden of verwerende partij heeft nagelaten hieromtrent te motiveren in huidige beslissing. Dit werd niet onderzocht noch in het licht van zijn medische toestand noch in het licht van de huidige politieke situatie in Afghanistan waarbij de Taliban het land heeft ingenomen en de macht heeft overgenomen.

Het feit dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, doet vermoeden dat verwerende partij ook op de hoogte is van het feit dat verzoeker momenteel niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

In dit dossier is er eveneens sprake van een grove onzorgvuldigheid.

Verwerende partij houdt voor dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Hiervan is echter enkel sprake wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Hierbij dient te worden opgemerkt dat alle criteria cumulatief zijn.

Bovenstaande criteria vereisen een evenredigheidstoets en een belangenafweging die moet worden gemaakt door verwerende partij vooraleer zij een beslissing neemt. Het niet maken van een belangenafweging en het niet onderzoeken van het werkelijke, actuele en voldoende ernstige gevaar dat een persoon betekent voor de openbare orde schendt ontegensprekelijk het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uitsluitingsbeslissingen m.b.t. medische regularisaties mogen niet uitsluitend worden gebaseerd op algemene overwegingen ter bescherming van de openbare orde. Men dient wel degelijk te onderzoeken of de persoon in kwestie nog steeds een werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker werd door de Correctionele rechtbank veroordeeld voor strafrechtelijke feiten. Verzoeker betwist dit niet en beseft wel degelijk wat de impact van een strafrechtelijke veroordeling betekent. Deze veroordeling heeft hem tevens doen inzien dat hij absoluut nooit meer in aanraking wenst te komen met politie of justitie. Ook door zijn verblijf in de gevangenis is verzoeker overtuigd en gemotiveerd om op het goede pad te blijven.

Het onderzoek van het administratief dossier door verwerende partij is gebrekkig en getuigt van een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid. Bovendien kan men uit de beslissing duidelijk afleiden dat er op geen enkel moment een belangenafweging werd gemaakt waarin het feit werd opgenomen dat verzoeker een ernstige medische problematiek kent. Ook toont verwerende partij niet aan dat de strafuitvoering van verzoeker problemen zou opleveren. Integendeel, betekent dit dat verzoeker wel degelijk nu het goede boven het kwade verkiest, dat hij zich volledig heeft herpakt en zijn leven volledig heringericht heeft. Men dient hiermee dan ook voldoende rekening te houden, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Ondanks dat dit een medische aanvraag betrof, heeft men nagelaten om een medisch advies te geven of minstens nagelaten om het medisch advies over te maken aan verzoeker.

Ook de veiligheidssituatie in Afghanistan werd geenszins onderzocht (infra)!

Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en dit is absoluut onaanvaardbaar.

Bovendien vermeldt de beslissing dat:

"uit het geheel van de aard van de herhaaldelijke feiten en de conclusies van verschillende rechters en de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie blijkt dat betrokkene door zijn gedrag een ernstig misdrijf heeft gepleegd. "

In de huidige politieke samenstelling is er geen sprake (meer) van een minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie. Het lijkt verzoeker thans ook onmogelijk dat de 'minister' enige conclusies kan trekken uit zijn dossier. De 'minister' is thans niet bevoegd om hierover uitspraken te doen, laat staan beslissingen te nemen.

III.2. Schending van art. 8 van het EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land.' Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een bevel om het grondgebied te verlaten een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Daar waar de beslissing meent dat sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen, dient te worden opgemerkt dat dit een schending betekent van dit artikel! Immers behelzen sociale relaties het privéleven van een persoon. Verzoeker heeft jaar en dag legaal op het grondgebied verbleven. Het is dan ook onredelijk om te stellen dat hij geen beschermenswaardig privéleven zou hebben opgebouwd na al die jaren.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven ' een

ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds. Is er sprake van een eerste toelating van verblijf (zoals in onderhavig dossier) dan dient ook het tweede lid te worden getoetst bij het nemen van een uitsluitingsbeslissing!

Staten beschikken bij de belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het tweede lid van artikel 8 EVRM vereist dat een inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Verwerende partij heeft in onderhavig dossier integraal nagelaten om de belangen van verzoeker af te wegen tegen het algemeen belang. Nochtans had men de nodige informatie om die belangenafweging en proportionaliteitstoets te maken.

Uit het dossier blijkt duidelijk dat verzoeker een beschermenswaardig privéleven leidt in België.

Verzoeker heeft zijn leven hier uitgebouwd en heeft erg veel sociale bindingen en netwerken in België. Hij is thans de taal machtig en probeert zich volkomen te integreren in onze maatschappij.

Met het opgebouwde privéleven van verzoeker werd in de beslissing niet het minste rekening gehouden. Men heeft enkel verwezen naar het gevaar dat verzoeker volgens hen vormt ten aanzien van de openbare orde. Het feit dat verzoeker reeds sinds lang in België verblijft toont wel degelijk aan dat verzoeker geïntegreerd is en hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving heeft. Ook heeft men de sociale en culturele banden met het land van herkomst niet onderzocht. Deze zijn er niet! Ook hiermee heeft men geen rekening gehouden.

De uitsluitingsbeslissing schendt ontegensprekelijk artikel 8 EVRM! De beslissing dient dan ook te worden geschorst.

III.3. Schending van art. 3 EVRM

Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoeker zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Hij heeft daar namelijk geen familie of vrienden die hem daar kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk.

Verzoeker vreest voor zijn leven bij repatriëring in het licht van zijn medische toestand, doch ook door het feit dat de Taliban de macht overnam in Afghanistan.

De Raad van State heeft zich reeds uitgesproken over het onderzoek aangaande de situatie in het herkomstland (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Volgens de memorie van toelichting kan een vreemdeling die ernstig ziek is niet zo maar verwijderd worden van het grondgebied en dient de schending van art. 3 EVRM onderzocht te worden (cfr. Supra).

Deze beslissing is verregaand en men dient men daarenboven een gedegen onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in het land van herkomst.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot terugkeer van verzoeker naar Afghanistan en het risico dat hij daarbij zal lopen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! De veiligheid van verzoeker moet worden gegarandeerd, in casu is dit niet gebeurd, integendeel zelfs! De bestreden beslissing schendt integraal artikel 3 EVRM en dient daarom te worden vernietigd.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 9ter en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet maar dat zij wordt uitgesloten van het voordeel van dit artikel gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij handelingen heeft gepleegd bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, namelijk de verzoekende partij heeft een ernstig misdrijf gepleegd, zij werd op 14 juni 2018 en 2 november 2020 veroordeeld voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en verdovende middelen, telkens voor gelijkaardige feiten.

De verwerende partij heeft toepassing gemaakt van artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet en in de bestreden beslissing wordt vermeld dat toepassing wordt gemaakt van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.

§ 2. Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt.

§ 3. Een vreemdeling kan worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus als hij, vóór zijn aankomst op het grondgebied, een of meerdere misdrijven heeft gepleegd die niet onder het toepassingsgebied van paragraaf 1 vallen en kunnen worden bestraft met een gevangenisstraf als ze in het Koninkrijk waren gepleegd, voor zover de vreemdeling zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om te ontsnappen aan straffen die voortvloeien uit die misdrijven.

§ 4. Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

Uit het hierboven weergegeven artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in een wettelijk kader inzake de mogelijkheid voor de verwerende partij om een verblijfsmachtiging te weigeren, ingeval er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de aanvrager zich schuldig maakte aan de handelingen die in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet worden omschreven. Dit zijn niet om het even wat voor handelingen die indruisen tegen de openbare orde. Het moet onder meer gaan om vreemdelingen van wie er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat ze een ernstig misdrijf hebben gepleegd. De memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet preciseert dienaangaande, citerend uit de “Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés”: “Dans le présent contexte, [...] un crime « grave » doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d’une peine très grave [...]” (Parl.St. Kamer, 2005-2006, 51, nr. 2478/1, p.109).

De verzoekende partij betoogt dat men louter heeft vastgesteld dat zij op correctioneel niveau werd veroordeeld, zonder rekening te houden met de aard en de ernst van het misdrijf. Zij stelt dat zij inmiddels in de gevangenis heeft verbleven, dat zij spijt heeft van deze veroordelingen en dat zij al geruime tijd geen strafbare feiten meer heeft gepleegd.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing niet louter heeft vastgesteld dat zij op correctioneel niveau werd veroordeeld; zo stelt de bestreden beslissing:

“Dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Op 14/06/2018 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 180 uren met een vervangende gevangenisstraf van 18 maanden wegens de verkoop van verdovende middelen, namelijk cannabis, met de verzwarende omstandigheid van deelname aan een vereniging, die door het vonnis als ernstig worden gekwalificeerd.

Zo oordeelde de rechtbank :

“dat de bewezen feiten van handel in cannabis in vereniging ernstig zijn en getuigen van een gebrek aan normbesef en een zucht naar gemakkelijk en snel geldgewin, waaraan de gezondheid van kwetsbare druggebruikers ondergeschikt wordt gemaakt. Druggebruik schaadt niet alleen de gezondheid van de gebruiker, maar bezorgt ook overlast aan de maatschappij en leidt tot randcriminaliteit. Drugdelicten brengen tevens de volksgezondheid in gevaar. ”

“de Rechtbank houdt bij het bepalen van de strafmaat rekening met de aard en de ernst van de feiten, de weerhouden incriminatieperiode, de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden, de omstandigheid van deelname aan drughandel in vereniging, de persoonlijkheid van beklaagde en hun strafrechtelijke voorgaanden.”

“beklaagde bekwam bij definitief vonnis van 25/1/2018 reeds de gunst van opschorting onder probatievoorwaarden voor het bezit van cannabis, maar schond de hem opgelegde voorwaarde om drugsmilieus te vermijden flagrant. Hij bevindt zich hierdoor in een staat van bijzondere herhaling.”

Tevens blijkt uit het persoonlijk onderhoud die betrokkene had op 3/4/2019 bij het CGVS dat hij de ernst van de feiten minimaliseerde, dat hij meldde enkel een kleine fout te hebben gemaakt nadat hem werd gewezen op zijn recidiverend gedrag aangezien hij al eerder werd veroordeeld voor drugsfeiten. (zie administratief dossier)

Op 26/04/2019 heeft het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan betrokkene op 29/04/2019 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden ingetrokken omdat er ernstige redenen voorhanden waren die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoordden.

Gezien de subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, werd op 27/6/2019 besloten om het verblijf te beëindigen. Na zorgvuldige studie van het dossier werd er geconcludeerd dat de integratie-inspanningen, de sociale banden en medische problemen geen afbreuk doen aan het feit dat betrokkene op 14/06/2018 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld werd tot een werkstraf van 180 uren met een vervangende gevangenisstraf van 18 maanden wegens de verkoop van verdovende middelen, namelijk cannabis, met de verzwarende omstandigheid van deelname aan een vereniging.

Op 2/11/2020 werd betrokkene nogmaals veroordeeld door de correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden en een geldboete, (verkoop van verdovende middelen - vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning) Het arrest herroept de probatie-opschorting verleend bij vonnis van de AC 3 kamer van deze rechtbank dd 25 januari 2018 (vonnisnummer 492-ontvangernummer 663)”

Hieruit volgt dat niet enkel naar de strafrechtelijke veroordelingen wordt verwezen doch ook wordt aangegeven dat het drugsdelicten en deelname aan vereniging betreft, die de volksgezondheid in het gevaar kunnen brengen, dat er sprake is van recidive, dat de probatie-opschorting die aan de verzoekende partij werd verleend werd ingetrokken omdat de opgelegde voorwaarden niet werden nageleefd en dat zij haar rol bij gebreke aan enig schuldbesef tot op heden tracht te minimaliseren. Gezien de recidive en de vrij recente datum van de laatste veroordeling kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat er geen sprake is van een actueel karakter. De verzoeker zwijgt in alle talen over de schending van de probatievoorwaarden en tracht zijn aandeel in de feiten te minimaliseren door enkel te verwijzen naar de

eerste veroordeling waarbij haar een werkstraf van 180 uren en een gevangenisstraf van 18 maanden werden opgelegd.

Bijgevolg werd er overeenkomstig de bepalingen van artikel 55/4, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet nagegaan of er “ernstige redenen” zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een “ernstig misdrijf” zouden kunnen verantwoorden.

Er wordt bovendien op gewezen dat, gelet op de bewoordingen van artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet, de wetgever een ruime discretionaire bevoegdheid heeft toegekend aan de verwerende partij om te oordelen of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij handelingen heeft gepleegd, zoals bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar artikel 3 van het EVRM en meer bepaald naar de veiligheidssituatie in Afghanistan merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. Indien de verwerende partij alsnog tot de verwijdering van de verzoekende partij wenst over te gaan dan zal zij dienen te onderzoeken welke impact een dergelijke beslissing heeft op de medische situatie van de verzoekende partij en zal zij ook rekening dienen te houden met de veiligheidssituatie in het land van herkomst.

Verder toont de verzoekende partij niet aan dat zij ingevolge de bestreden beslissing in een situatie zal terechtkomen die een schending van artikel 3 van het EVRM zal uitmaken. Het loutere feit dat zij in België niet tot een verblijf wordt gemachtigd heeft niet tot gevolg dat haar de eventuele noodzakelijke medische hulp in België zal worden ontzegd. Dergelijk onderzoek dient te gebeuren in het kader van een verwijderingsmaatregel.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij noch de schending van het motiveringsbeginsel, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

In een tweede onderdeel voert zij de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

De verzoekende partij gaat er geheel aan voorbij dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Los van de vraag of de verzoekende partij in België over een beschermenswaardig privéleven beschikt, toont zij geheel niet aan dat zij ingevolge de bestreden beslissing haar vermeend privéleven niet in dezelfde omstandigheden zou kunnen verder zetten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

In een derde onderdeel voert zij de schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Ook hier gaat de verzoekende partij er geheel aan voorbij dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Haar uiteenzetting dat zij in een levensbedreigende situatie zal terechtkomen in het geval van een repatriëring is dan ook niet dienstig.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU